



Upside - down rainbow

#รอยยิ้มของคุณก็องฟ้า

illust : Shimotsuki04 story : Scriper



Upside - down rainbow

#รอยยิ้มของคุณท้องฟ้า

illust : Shimotsuki04 story : Scriper

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนึ่ง ไม่ไฟ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม



ลำดับที่ 124

Upside-down rainbow #รอยยิ้มของคุณทอฟ้า

เขียนโดย Scriper

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2564

ราคา 275 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4211-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต สุชาดา ใจสุข

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศรันย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วรณวิธ แลงสุข พิสูจน์อักษร : วิไลวรรณ ไยดี

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิจ ปกภาพประกอบ : Shimotsuki04 รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด



จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหพรบิลเลี่ยน จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41



สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย



Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่า พบกันอีกครั้งสำหรับคนอ่านของ Scriper นะคะ
สำหรับเรื่อง *Upside-down rainbow* #รอยยิ้มของคุณท้องฟ้า ก็เป็น
นิยายอีกเรื่องที่พีๆ จากสำนักพิมพ์ Deep เข้ามาดูแล ออกเล่มทำ
หนังสือให้ ต้องขอบคุณพี บก. แหะละคะที่ยังไม่เบื่อกันก่อน 55555

เรื่องนี้เป็นเรื่องของ 'กำปิ่น' กับ 'สกาย' แน่นอนว่าสไตล์
พระเอกของบีมเองก็ต้องรักลงนายเอกตั้งแต่แรกพบ ตามจีบ ตาม
เอาใจน้องสกายสารพัด ก็มาลุ่มไปกับพีกำปิ่นคนคลั่งรักว่าเขาจะ
สามารถจีบน้องสกายติดหรือเปล่า แต่คลั่งรักระดับนี้ บีมก็ว่าไม่น่า
พลาดนะคะ แต่จะยังงี้ก็ขอฝากนิยายเรื่องนี้เอาไว้ในอ้อมอกอ้อมใจ
ของทุกคนด้วยน้ำ และฝากติดตามผลงานเล่มก่อนๆ ของ Scriper ด้วย

ขอบคุณค่ะ
Scriper

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

Intro

อากาศที่ร้อนอบอ้าวในช่วงเดือนเมษายนนั้นโคตรจะสร้างความทรมานให้ผมกับเพื่อนอีกสามชีวิต ที่พากันมานอนตากแอร์เพิ่มค่าไฟห้องผม แต่ไม่เคยคิดจะช่วยจ่าย แต่ละคนนอนกันเป็นพะยูน เกยตื้น เสื้อผ้าไม่สวม สวมแค่บ็อกเซอร์ตัวเดียว ซองขนมกระจัดกระจายเต็มพื้นห้อง รวมถึงกระป๋องเบียร์ กระป๋องน้ำอัดลมต่างๆ ที่ซื้อมาดับความกระหาย

ผมโคตรเบื่อพวกมัน แต่เลิกไม่ได้ไม่ใช่เพราะว่าเป็นเพื่อนที่รักกันปานจะแตกหิวอะไรหรอก ไล่แล้ว...แม่ยังไม่ยอมไป สิ่งกันอยู่แต่ห้องผมนี้แหละ เอาไว้ค่าหอเดือนนี้แฉ่งมาเมื่อไร ผมจะเก็บค่าไฟจากพวกมันบ้างคอยดูเถอะ ทั้งเปิดแอร์เปิดพัดลม โทรทัศน์ก็ดู แล้วไหนจะชาร์จแบตเตอรี่โทรศัพท์อีก

“จะสงกรานต์ปีที่แล้ว หรือสงกรานต์ปีนี้ แพนกุก็ไม่มีเหมือนเดิม ภูวาก็หน้าตาดีนะ ทำไมไม่มีใครสนใจมาจีบบ้างวะ พวกมึงก็คิดเหมือนกูใช่ปะ” ไข่เข้มบ่นขึ้นมา มือพลาจล้วงหาของขนมในถุงไปด้วย

ไข่เรื่องที่มันบ่นก็เห็นบ่นอย่างนี้ทุกปีทุกเทศกาล บ่นกับพวกผม

ไม่พอ ยังโสดตั้งบนเพชฌัญชี่อีกต่างหาก ขนาดสวดมนต์ข้ามปีมันยังโสดเลยว่ะไม่มีแฟนไปสวดมนต์ด้วย

“ก็หาดิอะ ห่า...เห็นนั่งบนไม่มีแฟน แต่มีงอะ...พอมมีคนเข้ามา ก็เลือกทำตัวเหี้ยใส่จนเขาหนีหมด ถ้าไม่พร้อมดูแลใครก็ไม่ต้องอยากรามีดีกว่าไหมแฟนอะ”

ถ้าหาว่าในกลุ่มผมใครมีสาระมากที่สุดก็ไอ้หีนนี่แหละ ในกลุ่มมันสนิทกับไอ้เข้มมากกว่าคนอื่น ๆ

“กูเห็นด้วยกับไอ้หีน”

เมื่อมีคนเปิดเป็นธรรมดาที่จะมีคนตาม ไอ้คนพูดเห็นด้วยเมื่อกี้มันชื้อปิง อายุน้อยกว่าพวกผมหนึ่งปี มันเข้าเรียนก่อนเกณฑ์ แต่พวกผมไม่ได้ให้ความสำคัญเรื่องอายุอยู่แล้ว แค่เข้ากันได้ ไปไหนไปด้วยกันก็นับว่าเป็นเพื่อนนั่นแหละ แล้วไอ้ปิงมันก็นิสัยคล้าย ๆ พวกผมด้วยเลยสนิทกันเร็ว มีทะเลาะกันบ้าง กวนตีนกันบ้างเป็นเรื่องปกติ

“ทำไมวะ กูทำตัวเหี้ยยังงี้ ไหนมึงบอกกูดีไอ้หีน” ไอ้เข้มแดงตัวลุกขึ้นนั่ง แล้วขมวดคิ้วจ้องหน้าไอ้หีนที่กำลังถอนหายใจออกมา

“ต้องให้กูพูด?”

“เออ...ไหนมึงว่ามาเลย”

ไอ้เข้มกอดอกทำหน้าจริงจัง ผมได้แต่มองพวกมันสามคนคุยกัน ส่วนตัวเองนั่งเบือ ๆ อยู่บนเตียง พอไอ้เข้มพูดเรื่องแฟนผมเองก็เริ่มคิดเหมือนกันว่าตัวเองรู้สึกเบือ ๆ เหนง ๆ ตั้งแต่ถูกแฟนคนล่าสุดบอกเลิกไปเมื่อไม่กี่เดือนก่อน ผมก็ยังไม่คิดจะคบใครอีกในตอนนี้อยู่

ไม่ใช่ว่าลืมหินไม่ได้นะ แค่ยังไม่เจอคนที่รู้สึกกว่าชอบก็เท่านั้นเอง

ผมไม่ใช่พวกฝืนคุย ฝืนคบ แบบคุย ๆ ไปเดี๋ยวก็ชอบ คือไม่มีทางเกิดขึ้นแน่ ๆ ผมต้องมั่นใจว่าผมชอบ ผมถึงจะตรงเข้าไปจีบ แล้วก็ต้องดูด้วยว่าเขามีความชอบตรงกันกับผมหรือเปล่า

แฟนผมทุกคนที่เคยคบมานั้นเป็นผู้ชายทั้งหมด ผมเป็นเกย์

เพื่อนผมมันก็รู้ แต่พวกมันก็ยังคบผมเป็นเพื่อนเหมือนเดิม ไม่มีการเปิดอกคุยกัน พอรู้แล้วต่างคนต่างเฉย ๆ ผมเองก็ไม่ได้ฮึดฮัดอะไร ใช้ชีวิตอยู่กับพวกมันได้ปกติ

เหตุผลที่เลิกกับแฟนคนล่าสุด...เพราะเขาเจอคนใหม่ แล้วเขาเองก็มั่นใจว่าคนใหม่กับเขาเข้ากันได้ดีกว่าผม ผมเลยปล่อยเขาไป ถามว่าเสียใจหรือเปล่า มันก็นิดหน่อย เพราะตลอดเวลาที่คบกัน ผมดูแลเขาทุกอย่าง อยากกินอะไรก็พาไปกิน อยากได้อะไร ถ้าสามารถให้ได้ ผมก็หามาให้ ผมรู้สึกของตัวเองทำดีที่สุดแล้ว การที่เขาเลือกที่จะไป มันก็เลยไม่ได้ทำให้ผมเสียหลักมากเท่าไร ยังคงใช้ชีวิตได้เหมือนเดิม ไปกินไปเที่ยวกับเพื่อนปกติ

แต่ก็ยังมีความครั้งที่นึกถึง...

“อะ...ไ้ป็นแม่่งเหม่อไปไกลละ ลอยแล้วเพื่อนกู ไปโดนตัวไหนมาวะ”

“...”

“ไ้ป็น!”

!

“ลัส ฎุได้ยีน มึงจะตะโกนทำไม”

ผมเลื่อนสายตาไปมองไอ้เซ้ม เจ้าของเสียงเรียกเมื่อกี้ แม่่งเสียงดังขนาดนี้เดียวห้องข้างล่างก็ขึ้นมาด่าพอดิ ผมยังชี้แจงมีปัญหาอยู่

“ก็มึงเหม่ออะ”

“มึงเหม่อจริงไ้ป็น คิดอะไรอยู่วะ” ไ้ป้งเห็นด้วยกับไอ้เซ้มแล้วถามผมกลับ

ตอนนี้ผมกำลังถูกพวกมันสามคนจ้องอยู่ เรื่องผมกับแฟนเพื่อนในกลุ่มก็รู้ดี พวกมันคอยวนเวียนปลอบใจผมกันอยู่ตลอดทุกวันในช่วงที่เลิกกับแฟนแรก ๆ โดยให้เหตุผลว่ากลัวผมจะฆ่าตัวตายเพราะผมดูแลแฟนมาก

ซึ่งแม่่งโคตรจะเป็นไปไม่ได้ ให้รักมากแค่ไหนผมก็รักชีวิตตัวเอง

มากกว่าอยู่ดี ผมไม่มีความคิดที่จะฆ่าตัวตายเพียงเพราะใครคนหนึ่ง
หายไประหว่างชีวิตหรอก อย่างมากก็แค่ซึมไปบ้างเท่านั้น

“มึงโอเคนะ ถ้ารู้สึกไม่ดียังไงกับออกพวกกู”

คราวนี้เป็นไอ้หิน พอเห็นพวกมันทำท่าหวงแบบนี้แล้วผมก็ได้
แต่ยิ้มมุมปาก สายหน้าไปมา

“ไม่ได้เป็นไร แค่นี้”

“แน่ะ เงาเหมือนกู อยากมีแฟนเหมือนกูนะสิ”

“คงจั้น” ผมตอบปัด ๆ ไป ไอ้สามคนมันก็ไม่ได้จะยื่นคะยอกถาม
อะไรอีก เปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นกันแทน

“พรุ่งนี้วันสงกรานต์ ออกไหมวะ”

“ออกดิวะไอ้ปิง ไม่ออกได้ไง กูอยากเปียก อยากถูกสาดน้ำครับ
ผมมมม”

ไอ้แซมดูลัลลาที่สุดกับเทศกาลใหญ่ที่กำลังใกล้เข้ามา และ
แน่นอนว่าถ้ามันออกไปเล่นสงกรานต์ มันก็ต้องลากพวกผมออกไป
ด้วย พูดกันตามตรงแล้ว ผมไม่ค่อยอยากออกไปเท่าไรหรอก ไม่อยาก
เปียก อากาศก็ร้อน แล้วไอ้แซมแม่งก็ชอบไปเล่นสาดน้ำที่ไกล ๆ ด้วย

“มึงก็ออกตลอด อยู่บ้านสักปีใหม่มากกว่า ร้อนฉิบหาย” ไอ้หินบ่น
ขึ้น ตาตุ ๆ ตวัดมองเพื่อนสนิทที่กำลังทำตัวเป็นขอของเหลว ไหลลงไป
นอนเอาหัวหนุนบนตักมัน

“ไม่ได้ดิ พวกมึงต้องไปกับกูด้วย โดยเฉพาะไอ้ปิงอะ ออกเที่ยว
บ้างจะได้ไม่ฟุ้งซ่านถึงน้องจิ๋ว”

“ไอ้แซม / ไอ้แซม!”

ไอ้หินกับไอ้ปิงเปล่งเสียงเรียกไอ้แซมจนมันสะดุ้ง สงสัยแม่ง ๆ
ยกมือเกาหัว มองหน้าผมที่ไม่ได้รู้สึกอะไรเท่าไรกับชื่อที่มันเอ่ยมา ที่
จริงไอ้หินกับไอ้ปิงไม่ต้องห้ามมันก็ได้ เพราะผมไม่ได้เสียใจขนาดที่ว่า
ได้ยินชื่อไม่ได้ที่ไหนกัน

“กูขอโทษเว้ยมึง”

“ขอโทษทำไม กูไม่ได้เป็นอะไร”

“เพื่อนกู...น่าสงสาร สงกรานต์นี้กูจะหาแฟนใหม่ให้ตัวเอง เพื่อน”

“ทะเล่อ มึงหาให้ตัวเองก่อนเถอะ” ผมพูดสวนกลับไป หรีต้ามองมันพลางยิ้มมุมปาก จะหาแฟนให้ผม ตัวมันเองทุกวันนี้ยังนั่งบ่นกับพวกผมเรื่องอยากมีแฟนอยู่เลย

“เจ็บปวด” ไอ้เข้มทำท่ากุมอกตัวเอง “แต่เชื่อกู สงกรานต์นี้มึงต้องได้แฟนแน่ๆ”

“...”

“เอาความหล่อของกูเป็นประกันได้เลย”

ผมบอกหรือยังว่า ผมไม่ได้อยากจะออกมาเล่นน้ำสงกรานต์เลยสักนิด

ผมบอกไปแล้วสินะ

โครม!

“ขอประแบ่งหน่อยนะคะ”

“ประแบ่งนะครับ”

“ประเลศคว่ำบบ ประกันเต็มที่ได้เลย”

เสียงไอ้เข้มดังอยู่ไม่ไกล มันเป็นคนขี้ในกลุ่มที่ดูจะมีความสุขที่สุดแล้วกับการออกมาเล่นน้ำสงกรานต์ในวันนี้ แตดก็ร้อนแผดเผา แต่ไอ้เข้มไม่เคยหวั่นสักนิด เดินยืดอกยื่นหน้าไปให้คนแปลกหน้าละเลงดินสอพองจนไม่มีพื้นที่ว่างบนหน้าหล่อๆ ของมัน

“ร้อนว่ะ” ไอ้หินบ่น หน้ามันเริ่มแสดงอารมณ์หงุดหงิดออกมา และเพราะแบบนี้เลยไม่ค่อยมีใครกล้าเข้ามาวุ่นวายกับพวกผมเท่าไร ตอนนั้นผมเองก็ไม่ได้มีสีหน้าต่างจากไอ้หินสักนิด ส่วนไอ้ปิงมันก็ยั้มร๊วเล่นกับคนที่เดินผ่านไปมาบ้าง อากาศร้อนๆ ต้องมาเดินเบียดผู้คนมากมาย อีกทั้งเสื้อผาก็เปียกหมดแบบนี้ผมใครจะจะไม่ชอบ

อยากกลับไปไอ้เข้มมันอยากเล่นไ้ แล้วมันก็มีความสุข
จับหายเลยด้วยตอนนี่

“ไปประแบ่งเพื่อนพี่ด้วยไหม”

อ้าว ไอ้เข้มแม่ง...มึงอย่าแม้แต่จะคิดพามาเลยนะ

ผมส่งสายตาไปให้มัน แต่ไอ้เข้มก็คือไอ้เข้มไง นอกจากจะไม่
สนใจสายตาผมแล้ว ยังรีบเดินนำพวกกลุ่มสาว ๆ เข้ามาอีก

เฮ้อ...กูจะบ้า

แค่นี้ผมก็จะประสาทแตกแล้ว เอาจริง ๆ

“พวกมึงประแบ่งเว้ย ๆ ๆ”

“กรี๊ดดด!”

“...”

“...”

กลุ่มคนแตกฮือ ผมกับไอ้หินหยุดชะงัก หันมองหาดันเสียงที่
กรี๊ดร้องออกมาเมื่อกี้ เสียงตะโกนตำหนิหายาบคายดังตามมาหลังจาก
นั้น ทำให้รู้ได้ว่าคงจะมีเรื่องเกิดขึ้นแน่ ๆ ไอ้หินก้าวตรงเข้าไปหิ้วไอ้เข้ม
กลับมาในทันที

“มีไรกันวะ” ไอ้เข้มทำหน้าง

“มีเรื่องปะ กูว่าพวกเราไปเหอะวะ”

ไอ้ปิ้งเดินแทรกกลุ่มคนเข้ามา ผมกับไอ้หินเห็นด้วยที่ว่าพวกเรา
ควรออกไปจากที่นี่ เพราะเหมือนว่าจะมีเรื่องกันจริง ๆ นั่นแหละ ตอน
นี้คนเริ่มเบียดดันมาทางพวกผม ไอ้หินดึงไอ้เข้มพาเดินแทรกกลุ่มคน
ที่ยังคงรอดูเหตุการณ์ออกไป ตามด้วยไอ้ปิ้ง

ผมเองก็ตั้งใจจะตามพวกมันไปเหมือนกัน แต่สายตาดันไป
สะดุดเข้ากับใครบางคน ผมไม่ได้รู้จักเขา แต่เห็นเขายืนนิ่งท่าทางดู
มีนัย กำลังถูกคนอื่นเบียดจนเกือบจะเซล้มลงไปแบบนั้น มันทำให้ผม
ยืนอยู่เฉยไม่ได้ ทั้งที่คิดว่ามันไม่ใช่เรื่องของผมสักนิด แต่เขาก็ก้าวแทรก
เข้าไปหาคนคนนั้นอยู่ดี

“ยืนแบบนี้ได้ยวก็ถูกเหยียบตาย”

“...” คนถูกดูเงยหน้าขึ้น ก่อนจะก้มมองมือตัวเองที่ถูกผมคว้าเอาไว้

ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ผมก็ถูกใครสักคนกระแทกจนเซ หันไป
ถึงได้เห็นว่าด้านหลังกำลังกลายเป็นสนามมวยย่อมๆ ไปแล้ว

ผมรีบหาทางออกมาจากตรงนั้น และไม่ลืมที่จะดึงเอาใครอีก
คนมาด้วย เขาเองก็เดินตามผมมาเงิบๆ ไม่พูดหรือต่อว่าอะไร เป็น
นิสัยที่ดูแปลกมากสำหรับผม ปกติคนทั่วไปอย่างน้อยก็ต้องถามหรือ
โวยวายแล้วสิ

ตู้บ!

“คว- มึงจะเอาอะไร!”

“ปากดีนักเหอไอ้สัส!”

สถานการณ์เริ่มวุ่นวายขึ้นเรื่อย ๆ ผมรีบเร่งฝีเท้ามากขึ้น หันไป
มองคนด้านหลังเป็นระยะ แต่เมื่อหันกลับมามองทางข้างหน้า หมัด
หนึ่งก็กระแทกเข้าให้เต็มหน้า นาทินั้นผมไม่รู้แล้วว่าคนที่ต่อจะเป็นใคร
ผมปล่อยมือที่จับอยู่ออกก่อนจะสวนหมัดกลับไปเต็มๆ หน้าของไอ้
คนที่คิดว่ามันต่ออยผม หลังจากนั้นก็หันกลับไปจับมือเด็กคนนั้นพา
วิ่งหลบออกมา

กว่าจะหลุดจากกลุ่มคนก็เล่นเอาเหนื่อยแทบแย่

ผมปล่อยมือออกจากคนที่พาวิ่งมาด้วยกัน แล้วยกมือข้างหนึ่ง
ขึ้นมาจับหน้าตัวเองบริเวณที่ถูกต่อย แม่งเจ็บดี ไอ้พวกเวรนี้ก็มีเรื่อง
กันไม่ได้สนใจคนที่เขาไม่เกี่ยวข้องเลย ขนาดผมยังโดนลูกหลง แล้วคน
อื่นๆ ที่แค่มาเล่นสงกรานต์ทั่วไปละ อย่างเช่นมนุษย์ที่ยืนไม่พูดไม่จา
อยู่ข้างผมนี่ง

“ไม่เห็นเหอว่าเขามีเรื่อง”

“...”

ไม่ตอบ...

พูดได้ไหมวะ

“เฮ้ย ถามอะ แล้วนี่อยู่แถวไหน กูพาวิ่งมาจ๊ะจะกลับถูกไหม” ผมถามอีกครั้ง คนตรงหน้าแม่งก็ยังไม่ สายตาจับจ้องอะไรสักอย่างบนหน้าผม จนผมเริ่มคิดว่ามันมีอะไรติดหน้าอยู่หรือเปล่า แต่ไม่ทันถามอะไรเจ้าตัวก็หันหลังเดินหนีจากผมไปซะงั้น

เฮ้ย... ไม่ชอบคุณสักคำเลยเหรวะ

ผมอุตส่าห์เสียเงินเข้าไปพาออกมาซะ ไม่อย่างนั้นคงโดนเบียดล้มไปแล้ว

ผมยืนหุดหิดอยู่คนเดียว มองร่างเล็กๆ เดินหายเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ ผ่านไปสักพักร่างนั้นก็กลับออกมาพร้อมกับข้าวของในมือ เดินตรงมาหาผม ขวดยน้ำเปล่าถูกส่งมาให้พร้อมพลาสติกเตอร์ติดแปลที่ถูกแกะออกมา

ใบหน้านิ่งเรียบยื่นเข้ามาใกล้ ทำเอาผมชะงักตัวแข็งทื่อ สายตามองสำรวจจึกฝ่ายหนึ่ง แล้วหัวใจผมก็ค่อยๆ เต้นแรงขึ้นเมื่อคนตรงหน้าบรรจงติดพลาสติกนั้นบนใบหน้าของผม

“สกาย”

“อะไร” ก็พูดได้นี่ แต่พูดขึ้นมาคำแรกผมก็งงแล้ว สกายคืออะไร ท้องฟ้าเหวอ “ตอนกูถามไม่ตอบ นี่กว่าพูดไม่ได้”

“ชื่อสกาย...คุณละ”

เฮ้ย คุณเลยเหวอ

ทำไมผมรู้สึกว่าคุณตัวเองแม่งหยาบคายวะ กูมึงกับเขา แต่เขาเลือกเรียกผมว่าคุณ

“กำปั้น”

“...”

แล้วก็เงียบไปสักเหมือนเดิม

โอเค บางทีมนุษย์ตรงหน้าผมอาจจะไม่ใช่คนช่างพูด

“แล้วมาเล่นน้ำกับใคร” ผมถามต่อ ทั้งๆ ที่จบเรื่องแล้วจะแยกไปเลยก็ได้ แต่ผมกลับ...เลือกที่จะชวนคุย ความรู้สึกในตอนนี่คือยังไม่อยากกลับ อยากอยู่ต่อ ถ้าเป็นไปได้ก็อยากรู้จักมากกว่านี้อีก

“มาคนเดียว”

สกายยกมือลูบแขนตัวเอง เขาไม่สูงเท่าผมและตัวเล็กๆ ประมาณเด็กมัธยมปลาย ท่าทางที่เหมือนลูกแมวถูกจับอบน้ำนั้น กระแทกใจผมอย่างจัง แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าคนอะไรมาเล่นน้ำสงกรานต์คนเดียวท่ามกลางคนเยอะๆ แบบนี้

ยิ่งวัยประมาณนี้ก็ต้องมากับกลุ่มเพื่อนหรือเปล่า

“ทำไมมาคนเดียว”

“...” ไม่ตอบแต่มองหน้า สายตาเหมือนกำลังด่าผมว่าเลือกโอเค ไม่เลือกก็ได้

“ไม่ตอบก็ต้องตอบ ไม่ได้อยากรู้ขนาดนั้น”

“เพื่อนไปเล่นที่อื่น”

พอผมไม่อยากรู้แล้ว คนตรงหน้าก็พูดตอบออกมา ดูมีนัย ยังไงไม่รู้ แต่เท่าที่ผมเห็นตอนสกายพูดถึงเพื่อน บรรยากาศรอบกายดูจะหม่นๆ แสดงถึงความเหงาออกมาเล็กน้อย ก่อนจะเปลี่ยนกลับไปเป็นเหมือนเดิม

ผมอยากจะถามต่อว่าทำไมไม่ไปกับเพื่อน แต่กลัวโดนด่าว่าเลือกผ่านทางสายตาอีกเลยปิดคำถามทิ้งไป พอดีกับโทรศัพท์ผมที่เอาใส่ซองกันน้ำไว้สั่นขึ้นมา คิดว่าพวกไอ้หีนคงกำลังตามหาผมกันอยู่

“มึงกลับไ้ บ้านอยู่ไกลไหม”

“...” ส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“งั้นแยกกันตรงนี้”

“...” คนตรงหน้าไม่พูดแต่พยักหน้าให้ผมแทน

“กลับดี ๆ อย่าพยายามเข้าไปตรงที่คนเยอะๆ อีก แล้ว...จะว่าอะไรไหมถ้ากูจะขอเบอร์มึงไว้”

“ขอไปทำไม”

“ก็...จะได้โทร. ถามไถ่ว่ามึงถึงบ้านหรือยัง กูเป็นคนพามึงออกมา กูก็ต้องอยากรู้สิ”

สถาบันว่าผมไม่ได้ตั้งใจทำเสียงดุนอะไรเลย แต่หน้าผมเป็นแบบนี้ และเสียงเองก็เป็นแบบนี้อยู่แล้ว ถึงแม้ว่าจะพยายามทำให้ทุกอย่างมันดูอ่อนลงก็ตาม คนอื่นๆ มักจะไม่ค่อยกล้าสบตาผมด้วยเหตุผลนี้แหละ

แต่คนตรงหน้าไม่ใช่...

ทั้งการกล้าสบตา ทั้งแววตาของเขายังไร้ซึ่งท่าทางขลาดกลัว ตากลมเหมือนลูกแมวพาให้ผมค้นยุบยิบอยู่ข้างในอก
“ได้”

ผมรีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาส่งให้สกายทันที พอใส่เลขครบสิบหลักโทรศัพท์ก็ถูกส่งคืนกลับมา

“อือ...มึงไปสิ”

ผมตั้งใจว่าจะยืนมองอีกฝ่ายจนลับสายตาแล้วตัวเองค่อยกลับเพื่อมีอะไรเกิดขึ้น สกายพอเห็นผมยืนนิ่งก็หันหลังเดินออกไป ผมกดบันทึกเบอร์โทรศัพท์ของเขาพลงเงยหน้าขึ้นมองคนที่เพิ่งเดินจากไปเป็นระยะ

อยู่ๆ ร่างนั้นก็หยุดอยู่กับที่

ไม่รู้ว่ามีปัญหาอะไร ผมตั้งท่าจะเดินเข้าไปหาอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะว่าสกายหันกลับมาก่อน

ใบหน้าเด็ก ๆ มีรอยยิ้มประดับอยู่ขณะที่กลุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนนั้นแนบหูไปกับกรอบหน้า รอยยิ้มเลื่อนรำนั่นสั่นคลอนไปทั้งใจผมพร้อมกับเสียงเรียกชื่อผมที่ดังขึ้น

“กำปั้น...”

“อะไร” เห็นสกายยิ้มแล้วผมเหมือนทำอะไรไม่ค่อยจะถูกขึ้นมา ปั่นหน้านิ่งถามกลับไป และยังคงยืนรอคำตอบอยู่ที่เดิม มองดูท่าทาง

สับสนของคนที่กำลังหาเงินกลับมาหาผม

“คือว่า...”

คือว่า?

ผมเลิกคิ้วรอฟัง ไม่รู้ทำไมไอ้ท่าทางก้มหน้ามองมือตัวเอง สลับกับซ่อนตาขึ้นมามองผม แก้มเปลี่ยนเป็นสีแดงน้อยๆ แบบนี้ มันถึงได้ดูน่ารักมากขนาดนี้นะ

หรือว่าจะบอกชอบ...ไม่หรอก เพิ่งเจอกันเอง

สมองผมก็คิดขัดแย้งไปแบบนั้น แต่หัวใจนะเต้นตุบๆ ขึ้นมาแล้ว หรือว่าสงกรานต์นี้ผมจะไม่ใส่อะไรอย่างที่ไอ้เข้บอกแล้วจริง ๆ

“กำปั้น...พอจะมีสักยี่สิบบาทไหม”

“...”

“ลืมกระเป๋าสตางค์”

“...”

“ไม่มีค่ารถกลับ”

...ยี่สิบ

อ้อ...เดี๋ยวไปกดให้หนึ่งร้อยเลยก็ได้

ไอ้เหี้ยเหี้ย! ความหล่อของมึงไม่ได้ช่วยอะไรกะบอกเลย

You can't blame gravity for falling in love¹

ผมยกโทรศัพท์ขึ้นสแกนคิวอาร์โค้ด พอเสร็จสิ้นแล้วก็ยื่น
รอรับเงินที่กดออกมา ก่อนจะหันกลับไปยื่นแบงก์ร้อยให้คนที่ยืนเงย
มาตั้งแต่ต้น สกายเลื่อนสายตาลงมองธนบัตรในมือผมนิ่งสลับกับเงย
หน้าขึ้นมองผม และไม่ยอมรับเอาเงินไปสักที

“ทำไม มีปัญหาอะไร”

รูปประโยคดูหาเรื่องก็จริง แต่เสียงผมนี้แทบจะเป็นเสียงสอง
ไม่กระซิกโซกซำก ไม่ได้น่ากลัวเหมือนตอนพูดกับมนุษย์คนอื่นๆ บน
โลก ผมเองยังตกใจเลย ที่ตัวผมสามารถทำเสียงอ่อนได้ขนาดนี้กับคน
ที่เพิ่งเจอกันไม่ถึงชั่วโมง แถมยังพูดคุยกันไม่กั๊วประโยค และส่วนใหญ่
คือผมที่เป็นคนพูด

ปกติเวลาอยู่ในกลุ่มเพื่อน ผมมักจะเป็นคนที่พูดน้อยที่สุด
เพราะขี้เกียจจะพูด แต่ในตอนนี้มีคนที่พูดน้อยกว่าผมแล้วละ

“...ขอขี้สับ”

¹ ‘อย่ากล่าวโทษแรงโน้มถ่วงเลย หากคุณตกหลุมรักใครสักคน’ หนึ่งในคำคม
ที่โด่งดังของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์

“ตูมันกดยี่สิบบาทให้กูได้ไหมล่ะ”

“ไม่ได้”

เออ...รู้แล้วจะพูดขึ้นมาทำไม ผมไม่ได้พกเงินสดหรอก มาเที่ยวเล่นสงกรานต์แบบนี้ ตอนแรกตั้งใจว่าจะไม่พกโทรศัพท์มาด้วยซ้ำ ดีนะที่เปลี่ยนใจ เลยสามารถกดเงินผ่านแอปพลิเคชันได้

“แล้วเมื่อกี้ซื้อน้ำให้กูได้ไง” เงินสดไม่มีติดตัวไม่ใช่หรอวะ หรือว่ามีแต่ใช้ซื้อพลาสติกเตอร์กับน้ำเปล่าให้ผมจนหมดไปแล้ว

“...”

ไร้ซึ่งเสียงตอบรับ สกายเอาโทรศัพท์ออกมาเปิดแอปพลิเคชันที่ใช้สำหรับจ่ายเงินมาให้ผมดู ก่อนจะเอาใส่กลับเข้าไปในซองกันน้ำเช่นเคย ท่าทางของสกายเองดูออกว่ากำลังรู้สึกเกรงใจ แต่ถ้าไม่รับก็กลับบ้านไม่ได้ พอรับไปแล้วก็เหมือนมีเรื่องอะไรอยากจะพูดกับผมสักอย่าง

“มีอะไรอีก”

“สองครั้งแล้ว”

“อะ? อะไรสองครั้ง”

นี่ผมฟังไม่รู้เรื่องหรือสกายพูดไม่รู้เรื่องกันแน่ แต่ละประโยคแต่ละคำที่พูดออกมาช่วยพูดเต็ม ๆ หน่อยก็ไม่ได้ เหมือนมันขาดประธาน ขาดกรรมไป ประโยคมันเลยไม่สมบูรณ์ แล้วผมก็ต้องมายืนงงแตกอยู่ตรงนี้

“ที่ช่วย ขอคุณนะ”

“อ้อ...ก็แค่นั้น”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก กูเต็มใจช่วย” ไหวไหล่ตอบกลับไป เพราะถ้าผมไม่เต็มใจทำ ให้ตายผมก็ไม่เอาตัวเองเข้าไปกลางดงดินแบบนี้แน่ ๆ

“ทำไม”

“ไม่ทำไม ก็เต็มใจช่วยไง”

“...”

สายตาคาดคั่นมาก เหมือนไม่เชื่อที่ผมพูด ซึ่งความจริงแล้ว
มันก็มีเหตุผลมากกว่านั้นที่เข้าไปช่วย

“มึง... น่าสนใจมั้ง”

“กายเหรออ”

...แพนตัวเองด้วยชื่อ

แม่งเอ๊ย! ใจผมยังอยู่หรือเปล่าวะ อยู่นะ ยังอยู่แน่ๆ เพราะมัน
เต้นตบๆ รวบรวมจังหวะกลองเลยในตอนนี่

“อ้อ...มึงน่ารักดี” ตอนแรกก็สบตาได้ไม่มีเกร็งอะไรหรอก พอ
พูดออกไปแบบนี้แล้วถูกตากลมคล้ายแมวจับจ้องนิ่ง ก็ทำเอาผมไป
ไม่เป็น แสร้งกระแอมกลบเกลื่อนพละกมือขึ้นปิดไปครึ่งหน้า เหลือ
เพียงสายตาก็ยังคงสบกัน

หยุดจ้องสักทีได้ไหมวะ! ผมเสียอาการหมดแล้วเนี่ย

สกายมองผมอยู่สักพัก ริมฝีปากค่อยๆ คลี่ยิ้มออก พาให้หัวใจ
ผมเต้นรัวกว่าเดิม ความน่ารักของคนตรงหน้าคุณเพิ่มขึ้นมาอีกสิบเท่า

“สกายก็ชอบกำปั้นนะ”

“...”

ติดด...

ไม่ตายก็ให้มันรู้ไป!

“ชอบมาก คุณเป็นเพื่อนที่ดี มาเป็นเพื่อนกันไหม”

“...”

“กำปั้น?”

แบบนี้เขาเรียกว่าออกหักตั้งแต่ยังไม่เริ่มจีบหรือเปล่า...

ท้องฟ้าในตอนเย็นเปลี่ยนเป็นสีส้มอมแดง ดวงตะวันค่อยๆ
เคลื่อนลับขอบฟ้าเปลี่ยนช่วงเวลาใหม่ อากาศที่เคยร้อนระอุในช่วง
กลางวันก็ไม่ได้ร้อนมากเท่าไรแล้ว ผมเอนกายพิงลงไปกับเก้าอี้ตัว

สีขาวยบริเวณกระเป๋ียงห้องที่มีพื้นที่น้อยนิด สายตาเหม่อมองไกลออกไป
พลางคิดถึงเหตุการณ์ช่วงที่พูดคุยกับใครคนนั้นไปด้วย

“มาเป็นเพื่อนกันไหม”

“เพื่อน?”

“ถ้ามันต้องเป็นเพื่อนที่ดีแน่ๆ”

ที่บอกว่าชอบผมตอนนั้นก็คือชอบแบบอยากเป็นเพื่อน
แน่นอนว่าผมจะต้องปฏิเสธ หากว่าในดวงตาคู่นั้นไม่แสดงออกมาถึง
ความโดดเด่นอย่างชัดเจน ผมคิดว่าสกายไม่เหมาะกับแววตาแบบนั้น
มันไม่เข้ากันเลยสักนิด จากความตั้งใจที่จะตอบปฏิเสธกลับกลายเป็น
ตอบรับไปอย่างไม่เต็มใจเท่าไร แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้คนที่รอคอย
คำตอบอยู่ระยะบายั้มออกมาอีกครั้ง ผมจะถือว่ามันคุ้มค่าก็แล้วกัน

เรื่องราวหลังจากนี้จะเป็นยังไงคงต้องช่างแม่งไปอย่างเดียว
เป็นเพื่อนไม่ได้แปลว่าจีบไม่ได้สักหน่อย ที่เธอออกตามไปเพราะไม่
อยากทำให้สกายหน้าเศร้า อย่างน้อยก็สร้างความสัมพันธ์ขึ้นมาก่อน
แล้วผมจะค่อยๆ ปรับเปลี่ยนมันไปเอง

“นั่งอย่างหล่อ กลัองอยู่ไหนครับเนี่ย”

“กลัองหิยาไรมึง”

ผมตวัดสายตาไปมองไอ้เซ้ม บรรยากาสติๆ ถูกทำลายไปใน
ทันทีที่มันหย่อนก้นนั่งลงมาบนตักผม คิดว่าตัวเองเบามากมั้ง นั่งไม่
พอยังเอนตัวลงมาชนผมอีก อยากจะถีบแม่งให้ร่วงสักที

“เฮ้ย ก็นี่กว่าถ่ายเอ็มวีอยู่ไง เหม่อมองท้องฟ้า ยัมน้อยยั้ม
ใหญ่...อีกนิดก็จะคิดว่าสติมึงไปแล้วนะ”

มันพูดพลางยกเบียร์ในกระป๋องขึ้นดื่ม ถึงผมจะรำคาญแต่ก็
ไม่ได้ถีบมันออก ปล่อยให้มันนั่งอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งไอ้หินโผล่หน้า
ออกมา ตามด้วยไอ้ปิงที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ

ดีไหมละ ห้องตัวเองไม่คิดจะกลับไปอยู่กันสักคน

“แดกข้าว” ไอ้หินพูดชวนขณะมันก้าวขาเดินออกมายืนฟังอยู่

ตรงระเบียบ ในมือมีบุหรีที่เพิ่งจุดอยู่หนึ่งมวน ดูดเสร็จก็ส่งให้อัฒม์ ที่นั่งอยู่บนตักผมต่อ

ความสนิทของมันเป็นสองคนก็ขั้นนี้แหละ ผมเห็นจนชินตาแล้ว แรกๆ ก็คิดว่ามันน่าจะมีอะไรเบื้องลึกเบื้องหลัง แต่พออยู่ด้วยกัน นานๆ ก็เลิกคิด หรือต่อให้มันจริง ๆ ผมก็ไม่ได้สนใจอะไรอยู่ดี

“เหลือสักตัวปะ ภูขอด้วย” ไร่ปิ้งพอเซ็ดผมแห้งแล้วก็ตามพวกผมออกมา ระเบียบที่มีพื้นที่น้อยอยู่แล้ว ตอนนี้แทบไม่มีที่ให้เดินได้เลย

ไร่หินเหลือบมองไร่ปิ้ง ยกไฟแช็กขึ้นจุดบุหรีอีกมวนส่งให้มันไป “ทำไมต้องอยากยัดมะเร็งลงปอดแบบพวกกู อะไรเหี้ยๆ มึงก็ไม่ต้องอยากทำตามก็ได้มั้ง” พุดบ่นไปตามนิสัยของมัน ไร่หินไม่ใช่คนสูบบุหรี่จัด นานๆ ครั้งเท่านั้นแหละมันถึงจะสูบ ส่วนไร่ปิ้งก็พวกตามน้ำไปเรื่อย

“เออ...เอาอย่างไร่ปิ้งมันนั่นนะ จะมาตามพวกกูทำไม” ไร่แถมเสริมขึ้นมา บุหรีตัวเดียวสลบกันติดกับไร่หินจนจะหมดมวน ส่วนไร่ปิ้งก็ดับบุหรีทิ้งไปตั้งแต่ยังไม่ถึงครึ่งมวนด้วยซ้ำ ระหว่างนั้นก็มียิ่งเสียงเพลงและเสียงหัวเราะพูดคุยกันของผู้คนดังมาจากที่ไกล ๆ

ผมหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเล่น กดดูบันทึกการโทร. ออกก่อนระบายลมหายใจออกมา ชื่อของสกายอยู่บนสุด และเป็นเบอร์ติดต่อล่าสุด นอกจากถามว่ากลับถึงบ้านหรือยัง ก็ไม่ได้คุยอะไรไปมากกว่านั้นอีกแล้ว เพราะเหมือนว่าอีกฝ่ายกำลังยุ่งอยู่ ตอบรับผมแค่ถ้อยคำสั้น ๆ แล้วตัดสายไป

“สกาย...ใครวะ”

ผมเงยหน้าขึ้นมอง ไร่แถมก้มลงดูหน้าจอโทรศัพท์ผมจนหน้ามันแทบสิงเข้าไปในโทรศัพท์ผมอยู่แล้ว ในเมื่อมันอยากเสือกผมก็ไม่คิดที่จะปกปิด

“ทำไมกูไม่คั่น” ดูแล้วก็บ่นพึมพำของมันต่อ

“จะคืนได้ไง กูเพิ่งรู้จักเขานี่”

“เขา? ฮั่นแน่ เรื่องมันเป็นมาอย่างไร ไหนเล่าให้กูฟังซิ” ไร่เข้มยิ้มหรือตามองผม ขณะที่เพื่อนอีกสองคนดูจะให้ความสนใจกับเรื่องของผมด้วยเช่นกัน ไร่ปิ้งเก็บโทรศัพท์ ส่วนไร่หินก็ยกมือขึ้นกอดอกจ้องมาที่ผมนิ่ง เลิกควั่นคล้ายบอกให้เริ่มเล่า

ผมไม่ได้คิดจะปิดบังพวกมันอยู่แล้ว แต่ยังหาจังหวะเล่าให้ฟังไม่ได้ หลังจากแยกกับสกาย ผมก็บอกพวกมันแล้วว่าลงไปอีกฝั่งหนึ่ง ไม่ได้บอกรายละเอียดอะไรมากกว่านั้นเพราะอยากกลับห้องเร็ว ๆ

“ก็ตอนที่ผมเรื่องนั้นแหละ กูเห็นเขาพอดี กลัวเขาโดนลูกหลงเลยเข้าไปช่วย หลังจากนั้นก็ลงกับพวกมึง พอออกมาได้กุเลยขอเบอร์เขาเพราะกลัวเขาจะกลับบ้านไม่ถูก...ก็ไม่มีอะไรแล้ว แยกกับเขา กูก็กลับมาหาพวกมึง”

“แค่นี้?”

“เออ...แค่นี้แหละ มึงจะเอาแค่นี้แหละ”

“น่ารักไหม นิสัยเป็นไง...”

คำถามมันเหมือนพ่อแม่ที่กำลังคาดคั้นถามถึงแฟนลูกชายตัวเองยังก็ยังไม่รู้ ผมเงิบและยังไม่ได้ตอบไปในทันที เพราะเรื่องความน่ารักมันก็แน่นอนอยู่แล้วว่าคำตอบในใจผมเป็นแบบไหน ส่วนเรื่องนิสัย นอกจากเป็นคนที่คุณค่อนข้างพูดน้อยแล้วผมก็ไม่ว่าอะไรเกี่ยวกับสกายอีก จะให้ตอบคงตอบไม่ได้ ของแบบนี้มันต้องเรียนรู้กันนานกว่านี้

“เรื่องนิสัย กูตอบพวกมึงไม่ได้หรอก กูก็เพิ่งรู้จักเขา”

“มึงจะจีบเขาใช่ไหม” ไร่หินเลิกควั่นถาม ปลายนิ้วมันเคาะลงบนราวระเบียงตามจังหวะเพลงที่ตั้งอยู่ใกล้ ๆ

“อือ...ว่าจะจีบ”

“นี่ไง! กูบอกแล้วว่าความหล่อของกูจะทำให้มึงได้แฟน” ไร่เข้มตบมือลงบนเข่าตัวเองเต็มแรง ตบเสร็จก็นั่งลูบไปมาส่งเสียงโอดโอย

ก้มลงมองขาที่ขึ้นรอยแดงเป็นปื้น ก็คือสมน้ำหน้ามันนั่นแหละ เล่นใหญ่เกินเบอร์ดิ้นัก

“เขาเป็นเหมือนมึงหรวอวะ” ไอ้ปิงพูดขึ้น “แบบ...ชอบเพศเดียวกัน กูไม่อยากเห็นเพื่อนตัวเองออกหักรอบสองหรวอวะ”

ผมเจิบ ไอ้เซ็มก็เจิบตาม ส่วนไอ้หินแค่หันไปมองไอ้ปิงเท่านั้น ไม่ได้พูดอะไร ดูเหมือนผมจะลืมนึกถึงข้อนี้ไปเลย เอาเป็นว่าค่อยถามดูก็ได้ เพราะเรื่องแบบนี้มันค่อนข้างละเอียดอ่อนเหมือนกัน

“ไปกินข้าวกันหะ เย็นหมดแล้วมั้ง” ไอ้หินตัดบท

มันเป็นฝ่ายเดินกลับเข้าไปในห้อง ก่อนจะตามด้วยไอ้เซ็มและไอ้ปิง ส่วนผม...เป็นหนี้ที่ขาให้ไอ้เซ็มนั่งทับนานเกินไป รอจนรู้สึก ว่าดีขึ้นแล้วถึงลุกเดินตามพวกมันเข้าไป มองข้าว มองอาหารหลากหลายอย่างที่พวกมันสั่งมาแล้วได้แต่สายหน้า นี่สรุปแล้วไอ้สามคนนี้มันตั้งใจจะยึดห้องของผมจริง ๆ ใช่มั้ยวะ

“ใจคอพวกมึงจะไม่กลับห้องกันเลยใช่มั้ย” ถามพลางเดินไปเปิดตู้เย็นหยิบเอาขวดน้ำมาตั้งลงกลางวง ไอ้หินกับไอ้ปิงสายหน้าไปมาเป็นคำตอบ ส่วนไอ้เซ็มก็ก้มหน้าก้มตาหยิบไก่ทอดชิ้นมากิน ไม่สนใจคำถามของผมแม้แต่น้อย

บางทีไอ้พวกนี้ก็ควรมีแฟนกับเขาบ้าง ถึงตอนนั้นคงไม่โผล่หัวออกมาจากห้องกันแน่ ๆ

“น่า ๆ เดี่ยวกูช่วยจ่ายค่าไฟเดือนนี้”

“ใช่เลยเพื่อน เดี่ยวกูช่วยด้วย” ไอ้เซ็มพูดเสริมไอ้ปิงขึ้นมา

ผมไม่ได้พูดอะไรต่อ เดินไปหยิบกล่องข้าวผัดกะเพราชิ้นมาแกะกินเจิบ ๆ ถึงจะบ่นแต่สุดท้ายก็ไม่เคยเลยที่ผมจะคิดเคืองพวกมันจริงจังในเรื่องนี้ บางทีการที่มีเพื่อนอยู่ด้วยมันก็ทำให้เราไม่รู้สึกเหงาเท่าไร ลองคิดดูสิ ถ้าผมไม่มีพวกมัน วันนั้นผมคงนอนเปื้อนอยู่ที่ห้อง ไม่ได้ออกไปเล่นสงกรานต์ และก็คงไม่ได้เจอสกาย

“ไก่ทอดอร่อย ไอ้ปิงลอง!”

“วางๆ ภูเห็นมีผัดไทยด้วยไช้ไหม”

“เออ...ภูสั่งเอง เอาปะ เดี่ยวหยิบให้ ไ้ห็นเอาไรอีกไหม”

ถึงไ้ห็นจะค่อนข้างกวนตีน ปากหมา และชี้เสือกไปบ้าง แต่ในกลุ่มก็เป็นมันนี่แหละที่พยายามเอาใจใส่ทุกคนในแบบของมันเอง ถ้าเกิดมีเรื่องบาดหมางกันขึ้นมา พวกผมสามคนจะท่อกันไว้ขึ้นใจทันทีว่า...

มันก็เป็นของมันแบบนี้...

“ปลาผัดพริกสด ช้างๆ มึง” ไ้ห็นตอบกลับ ยื่นมือไปรับกล่องข้าวจากไ้ห็นมาแกะกิน

จากอาหารมากมายหลายอย่างที่สั่งมาแบบจัดเต็มในตอนแรก ผ่านไปชั่วไ้มกกว่าก็หมดเกลี้ยง เหลือเพียงขยะที่ผมกับไ้ห็นกำลังเก็บใส่ถุงขยะเพื่อเอาลงไปที่ข้างล่าง

ไ้ป้งลงไปทิ้งขยะกับไ้ห็น เหลือแค่ไ้ห็นกับผมที่นั่งกันอยู่บนโซฟา เสียงโทรทัศน์ดังคลอในขณะที่ผมกับมันจ้องหน้ากัน

“จะถามอะไรภูหรือเปล่า”

“เรื่องคนที่ชื่อสกายนั่นแหละ มึงแน่ใจหรือว่าจะจีบ”

คิดเอาไว้แล้วว่าจะต้องเป็นเรื่องนี้ ไ้ห็นมันค่อนข้างได้รับรู้เรื่องของผมมามาก แฟนเก่าคนก่อนๆ ไม่ว่าจะคนไหน เหตุผลอะไรที่เลิกกันไปผมก็มักจะคุยกับไ้ห็นเสมอ ผมคิดว่ามันคงกังวลเรื่องไ้ป้งพูดหรือเปล่า เรื่องที่สกายอาจจะไม่ได้เป็นแบบผม

“มึงต้องเจอเขาห็น ถ้าภูเคยเล่าให้มึงฟังว่าภูชอบจีบแค่ไหนในครั้งแรก...กับสกาย ภูว่าภูรู้สึกมากกว่านั้นอีก”

“มึงเจอเขาแป๊บเดียวเองนะ”

“อือ...แต่มันเป็นแป๊บเดียวที่โคตรดีเลย ภูไม่เคยชอบวันสงกรานต์เลยสักนิด แต่ภูว่าคุณชอบสงกรานต์วันนี่วะ”

“งั้นก็ลองดู แต่มึงมันใจนะว่ามึงลื้มจีบได้แล้ว”

“ทำไมภูต้องลื้มวะ...ในเมื่อภูไม่ได้คิดจะจดจำอะไรตั้งแต่ที่เลิก

กันแล้ว”

ผมกับไอ้หีนยังคงนั่งคุยกันต่อ จนกระทั่งไอ้หีนกับไอ้ปิงกลับขึ้นมา ตอนแรกก็ว่าจะถาม เห็นพวกมันหายกันไปนาน แต่พอเห็นถุงใส่ขนมขบเคี้ยว เครื่องดื่มที่มันสองคนซื้อกันมาแล้วผมก็ได้แต่ส่ายหน้า กินข้าวเข้าไปเยอะขนาดนั้นยังไม่รู้จักอิ่มกันอีก

“มึงซื้ออะไรมาอีกวะไอ้หีน” ไอ้หีนเปิดถุงดู ขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าในถุงนั้นมีแต่ขนมขบเคี้ยว “แดกอะไรเยอะแยะ”

“แดกขนมไง อย่างบ่นดิวะ กองทัพก็ต้องเดินด้วยท้อง” ไอ้หีนยิ้มกว้าง ลงมือแกะถุงขนมนั่งลงบนพื้น ก่อนคว้ารีโมตโทรทัศน์ไปเปลี่ยนช่องหาสิ่งที่มันอยากดู

ผมไม่คิดที่จะกินอะไรอีก ลูกชิ้นยืนยกพื้นทีบนโซฟาส่วนที่ตัวเองนั่งให้ไอ้ปิงนั่งไป แล้วเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำ

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ผมก็พาตัวเองออกมานั่งเล่นที่ระเบียงอีกครั้ง แสงสีในเมืองยังคงสว่างไสว ท้องฟ้าโปร่งไร้เมฆ จนมองเห็นดวงดาวกระจุกกระจายและพระจันทร์ที่ลอยเด่นอยู่ด้านบน

แม้ว่าอากาศจะร้อนไปบ้างแต่ก็ไม่เท่ากับเมื่อตอนกลางวัน

ผมเปิดโทรทัศน์ขึ้นมาอีกครั้ง กดเลื่อนดูเบอร์รีโทรทัศน์ที่บ้านที่กเอาไว้ก่อนจะหยุดอยู่ตรงชื่อของสกาย จ้องมองสักพักก็กดออกจากบันทึกรายชื่อ แล้วกดเปิดเฟชบุ๊กขึ้นมาแทน ผมไม่ค่อยได้เล่นเฟชบุ๊กนาน ๆ ครั้งถึงจะเข้ามาดูที เลื่อนขึ้นเลื่อนลง กวาดตามองสิ่งที่อยู่บนหน้าไทม์ไลน์ผ่าน ๆ เห็นว่าไม่มีอะไรน่าสนใจตั้งใจจะกดปิดแอปพลิเคชันไป

แต่มือดันไปกดโดนวิดีโออะไรสักอย่าง

เสียงเพลงดังคลอขึ้นมาแว่วเบา จำนวนคนดูที่แสดงอยู่มุมด้านบนของวิดีโอบ่งบอกว่านี้คือไลฟ์แน่ ๆ บนหน้าจอผมปรากฏภาพของใครคนหนึ่งที่กำลังหันหน้าคุ้ยคุ้ยตา เจ้าตัวนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้เบาะสีดำแถบแดง

มือถือโทรศัพท์เอาไว้ขณะที่ตากำลังจ้องมองตรงมา

[แรงก็อะไร...แรงก็คอนครับ]

หัวใจผมค่อย ๆ เต้นเร็วเมื่อได้ยินเสียงที่พูดได้ตอบกับคอมเมนต์ที่เลื่อนขึ้นเรื่อย ๆ ผมไม่คิดว่าตัวเองจะจำคนผิด และไม่มีทางเป็นไปได้ที่คนบนหน้าจอก็จะเป็นฝาแฝดหรือแค่คนหน้าเหมือน ทั้งน้ำเสียงท่าทางการพูดต่าง ๆ ชัดเจนว่าคนคนนี้จะต้องเป็นสกายอย่างแน่นอน

‘เล่นด้วยครับ’

‘หนูเล่นด้วยได้ไหมคะ’

‘อู้ ๆ นะคะ’

‘กาก 1-1 กันไหม’

‘ขอเลขห้องด้วยครับ’

คอมเมนต์เลื่อนขึ้นเรื่อย ๆ จำนวนคนดูใกล้จะสองพัน ขณะที่คนบนหน้าจอกำลังกดสร้างห้องภายในเกมอยู่ พอสร้างเสร็จก็เด้งหน้าขึ้นมาอ่านคอมเมนต์ต่อระหว่างที่รอให้คนกดเข้าไปร่วมเล่นด้วย

[เล่นด้วย...เข้ามาเลย ถ้าเข้าทันก็เล่นได้...อู้ ๆ ขอขอบคุณครับ สกปรานต์เหอ! หายไปเล่นมาแล้ว...คนเดียวด้วย ไม่สนุกเท่าไร แต่ก็มีความสุขดี ๆ อยู่]

สกายดูไม่แตกต่างจากที่ผมเจอเท่าไร ถึงจะพูดเยาะกว่าปกติ แต่ยังดูประหยัคำพูดอยู่ดี พอคนเข้าไปครบก็กดจับคู่ทีม หลังจากนั้นสกายก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ทำเพียงเด้งหน้าขึ้นมองหน้าจอเป็นครั้งคราว

ผมกดเข้าไปหน้าเพจที่สกายใช้สตรีมเกม² ทันที กดติดตามก่อนจะสลับเข้าไปดูหน้าวิดีโอสตรีมอีกครั้ง

ริมฝีปากคล้ออกในตอนที่ยังมองอีกฝ่ายตั้งอกตั้งใจเล่น อีกทั้งยังเล่นเก่งมากด้วย

² สตรีมเกม หมายถึง การถ่ายทอดสดการเล่นเกมนำให้ผู้คนบนโลกออนไลน์ดู ซึ่งจะมีหลากหลายแพลตฟอร์มให้เลือกใช้

[เข้าได้นะ ดักในพุ่ม...อัลติฯ อีกสาม สอง]

กลายเป็นว่าผมนั่งดูสกายสตรีมเกมเพลินไปเลย ตื่นเต็นไปหมด จะหันไปพูดเรื่องนี้กับไอ้สามคนข้างในห้องก็เกิดรู้สึกหงวขึ้นมาดื้อ ๆ ตอนนี้อ่านจำนวนคนที่เข้ามาดูสตรีมสองพันห้าแล้ว และมีบางคนที่ส่งดาวให้ สกายจะพูดขอบคุณทุกครั้งพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมา

แล้วในตอนนั้นผมก็ถูกคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้
ติง!

...

[...ขอบคุณสองพันดาวจากคุณกุลพัทธ์นะครับ]

นอกจากส่งดาวไปให้แล้ว ผมยังลงทุนสมัครเป็นผู้สนับสนุนรายเดือนให้สกายด้วย จากหนึ่งชั่วโมงเป็นสองชั่วโมงที่ผมนั่งดูสกายสตรีมเกมอยู่ตรงระเบียง พวกไอ้เข้มไม่ได้ตามออกมาเพราะมันกำลังดูหนังกันอยู่ ส่วนผมก็เข้าไปหยิบหูฟังออกมาใส่จะได้ฟังเสียงของอีกฝ่ายได้ชัดเจนขึ้น

สกายบอกคนดูว่าจะลงสตรีมในตอนเที่ยงคืน ซึ่งถ้าเป็นแบบนี้ผมก็จะอยู่ดูสกายไปจนถึงเที่ยงคืนเช่นกัน ใจจริงก็อยากเข้าไปเล่นด้วย แต่ถ้าทำแบบนั้นผมก็ต้องไปเปิดดูสตรีมในโน้ตบุ๊กแทน ซึ่งผมขี้เกียจกลับเข้าห้องไปเปิดโน้ตบุ๊กไง เอาแบบนี้แหละ ดูอย่างเดียวไปก่อนแล้วค่อย खेलด้วยวันหลัง

ได้ยินสกายพูดถึงสงกรานต์ บอกว่าพຽ່ງนี้จะชวนเพื่อนไปเล่นอีก ผมอยากพิมพ์ถามว่าไปเล่นที่ไหน แต่มีคนถามตัดหน้าไปก่อน เจ้าตัวเงยขึ้นมามองกล้องทำท่าทางเหมือนกำลังคิดอยู่ สุดท้ายก็ตอบแค่ว่าไม่รู้แล้วกั้มลงไปเล่นเกมต่อ

ผมเลยไม่รู้ไปด้วยว่าสกายจะไปเล่นสงกรานต์ที่ไหนในวันพຽ່ງนี้ แล้วเพื่อนที่ว่าจะชวนไปนั้น หมายถึงเพื่อนที่บอกกับผมว่าไปเล่นที่อื่นหรือเปล่า

[ลงสตรึมตอนไหน...เที่ยงคืนครับ พรุ่งนี้จะไปเล่นสงกรานต์ไปตอนเย็น]

พอจบเกมก็เข้าสู่ช่วงพูดคุยกับคนดู สกายจะหยุดพักประมาณสามนาทีเดียว อ่านและตอบคอมเมนต์ ใบหน้านั้นมีรอยยิ้มบางๆ ประดับอยู่ และทุกครั้งที่คนบนหน้าจอยิ้ม ผมก็มักจะยิ้มตามไปแบบไม่ได้ตั้งใจเสมอ

‘สวัสดีครับ พี่งเข้ามา วันนี้เที่ยวสงกรานต์ที่ไหน’

‘เพลงที่เปิดอยู่ชื่อเพลงอะไรคะ’

‘หุแม่วไปไหนแล้วว’

[สวัสดีครับคุณใจ๋ สงกรานต์ที่ถนน XXX ครับ เพลง...ไม่ทราบครับ ทยกดเล่นเป็นเพลย์ลิสต์ หุแม่วฟังแล้วครับ คุณแอนดริวแอบเอาไปเล่นแล้วก็ฟังไปเลย]

ริมฝีปากเล็กคว่ำลงเล็กน้อยในตอนที่ยกว่าคุณแอนดริวเอาหุแม่วไปเล่น ว่าแต่ไอ้คุณแอนดริวนี่คือใคร แฟนหเรอ หรือว่าสัตว์เลื้อยอาจจะเป็นหมาหรือว่าแมว

‘อยากเห็นคุณแอนดริวๆ’

‘วันนี้เอาอาหารให้คุณแอนดริวยังคะ’

‘คุณแอนดริวไม่มาจนเลยวันนี้’

เท่าที่อ่านคอมเมนต์ผมก็พอจะรู้แล้วละ ว่าคุณแอนดริวอะไรนี่คงไม่ใช่คนแน่ๆ อาจจะเป็นแมวหรือเปล่า

[คุณแอนดริวงอนครับ ตอนนี้นอนอยู่บนเตียง]

สกายพิมพ์บอก มีกดสร้างห้องรอนคนดูเข้าไปครบก็กดจับคู่ทีมก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินหายไปจากรัศมีของกล้อง เสียงร้อง ‘แฉ่ว’ ดังขึ้นมา ชัดเจนเลยว่าคุณแอนดริวนั้นเป็นแมวอย่างแน่นอน สกายเดินกลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับแมวตัวสีขาวล้วน

[คุณแอนดริวทักทายคนดูหน่อย]

น่ารัก...

ไม่ใช่แวนนะ

ผมหมายถึงเจ้าของ

น่ารักจิบหายเลย ไม่เคยอยากเกิดเป็นแมวมากขนาดนี้มาก่อน
ผมกดส่งดาวให้ไปทันทีอีกห้าร้อยดวง สกายเงยหน้าขึ้นและส่งยิ้มผ่าน
หน้าจอมาอีกครั้ง

[ขอบคุณดาวห้าร้อยดวงจากคุณกุลพัทธ์นะครับ วันนี้ให้เยอะ
เลย อยากให้กายทำอะไรเป็นพิเศษไหมครับ]

พูดไปก็จิบหาแมวยกขึ้นพลงโบกไปมาก่อนที่สกายจะอุ้มแมว
ปล่อยลงบนพื้น จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมาเลือกตำแหน่งตัวละครเป็นคน
สุดท้าย

ส่วนผมกำลังนั่งพิมพ์และลบข้อความ อยากจะบอกเขาว่าไม่
ต้องทำอะไรเลย เพราะแค่นี้ก็น่ารักมากเป็นพิเศษอยู่แล้ว แต่สุดท้าย
ผมก็ตัดสินใจพิมพ์ข้อความส่งไป ในตอนที่สกายเงยหน้าขึ้นมาอ่าน
คอมเมนต์แบบพอดิบพอดี

‘ผมจะดูต่อจนถึงเที่ยงคืน ลงสตรีมแล้วบอกฝันดีผมหน่อยได้
หรือเปล่า’

มันจะดูส่วนตัวเกินไปหรือเปล่าวะ แต่ว่าสกายถามอะ ผมก็มี
สิทธิ์ขอไปแบบนั้นใช่ไหมล่ะ

[บอกฝันดี...ได้ครับ เตือนกายด้วยนะ]

คนในสตรีมพยักหน้าหงึก ๆ ส่วนผมนะเหออ ยกมือขึ้นกุมหัวใจ
ตัวเองพลงถอนหายใจระบายความร้อนบนใบหน้า ในหัวมีแต่คำว่า
น่ารักอยู่เต็มไปหมด สนใจไปเป็นพัน ๆ ครั้ง

ผมนั่งดูสตรีมจนกระทั่งตอนนี้เป็นเวลาห้าทุ่มสี่สิบสองนาทิจ
สกายเลิกเล่นเกมไปแล้ว จำนวนคนดูเหลือเพียงพันกว่า ๆ เสียงเพลง
ยังคงดังคลอออกมาอย่างต่อเนื่อง

[เที่ยงคืนตรงก็จะลงแล้วครับ ฝันดีครับคุณเต้ พรุ่งนี้ไม่แนใจ
สตรีมเข้า...ไปเล่นสกรรณต์ตอนเย็น กลางวันร้อนมากเลย]

‘ฝันดีครับพี่สกาย’

‘ฝันดีนะคะ ไว้มาดูใหม่’

‘พรดีน้ำ’

[ฝันดีทุกคนครับ ครึ่งหน้ามาดูผมกันอีกนะครับ...ตอนนี้คุณกุลพัทธ์ยังอยู่ใช่ไหม]

สกายมองตรงมาผ่านกล้องพลางถาม ตากลมๆ นั่นทำให้ผมรู้สึกเหมือนถูกจับจ้องอยู่จริง ๆ เลย กลืนน้ำลายลงคอก่อนจะรีบร้อนพิมพ์ข้อความตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว

‘ยังอยู่’

[เล่น ROV ไหมครับ]

‘เล่น’

[ไว้มาเล่นด้วยกันนะครับ ภายจะลงสตรีมแล้ว...ฝันดีนะครับคุณกุลพัทธ์]

ประโยคสุดท้ายก่อนที่หน้าจอจะขึ้นว่าสิ้นสุดการถ่ายทอดสด คำว่า ‘ฝันดี’ แหม่ก้องในหัวผมเลย แม้กดปิดเฟสบุ๊กไปแล้วก็ยังห้ามตัวเองไม่ให้ยิ้มไม่ได้ มองฟ้า มองพระจันทร์ มองทุกอย่างแล้วยิ้มโง่ๆ อยู่แบบนั้นลึกๆ ก่อนที่ผมจะหันกลับเข้าไปมองในห้อง

“เห้ย!”

ไอ้ฉิบหาย เกือบตกเก้าอี้แล้วกู

อยู่ดี ๆ ไอ้เข้มกับไอ้ปิงก็มายืนหัวชิดติดกันอยู่ด้านหลังประตู หน้าแนบกระจะยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ โคตรหลอนเลยไอ้พวกเวรนี้ ผมนึกว่าตัวเองอยู่ในหนังผี

“ไครน้ำา”

“นั่นสิ ไครน้ำา”

ผมยังไม่ได้ตอบอะไรพวกมันเสียงโทรทัศน์ก็ดังช่วยชีวิตพวกมันสองคนเอาไว้ก่อน ไอ้เข้มกับไอ้ปิงทำหน้าอวยากรู้อยากเห็นแทบจะทันที มันสองคนรีบพาตัวเองออกมาตรงระเบียงห้องในตอนที่ผมกด

รับสายแล้วรีบร้อย

[กำปั้น]

“อือ...มีไร ยังไม่นอนอีกหรอ” ผมแก้มถามกลับไป ทำหน้า
นิ่งเพื่อไม่ให้ไอ้สองคนมันหาเรื่องล้อเลียน

ผมก็ไม่ได้เซ็นอะไรหรือเปลววะ

[ยัง...พรงนี้]

“พรงนี้ทำไม” ก็ไม่ได้รับถามเท่าไรหรอก แค่สกายพูดจบผมก็
ถามกลับไปทันที หลุดมาดไปหน่อย ไอ้เข้กับไอ้ปึงมันทำท่าล้อเลียน
ผมกันใหญ่ บอกแล้วว่าอย่าแสดงอาการให้มันเห็นกัน ผมยกนิ้วชี้หน้า
พวกมันก่อนจะกลับมาให้ความสนใจกับคนในสายต่อ

[ไปเล่นสงกรานต์กันไหม]

“มึงไม่ได้...”

เกือบ! เกือบหลุดปากถามออกไปแล้ว ถ้าผมถามว่าสกายไม่ได้
ชวนเพื่อนหรอ สกายต้องรู้แน่นอนว่าผมดูสตรีมเขา

[ไปไหม]

ยังดีที่สกายจะไม่ได้สนใจในสิ่งที่ผมพูดไปก่อนหน้านี้เท่าไร

“อือ...ขอคิดก่อน พรงนี้จะโทร. ไปบอก” ปากตอบไปแบบนั้น
แต่ความจริงคือผมตอบตกลงในใจไปแล้วรีบร้อย ที่บอกว่าจะโทร.
ไปบอกตอนเช้านะ แค่ว่าขี้อ้างโทร. ไปหาที่เท่านั้นเอง

[กำปั้น]

“ครับ เอ้ย อะไรอีก...”

หลุดอีกแล้วกู

[นอนไม่หลับ]

“...” แล้ว? จะให้ผมร้องเพลงกล่อมหรือยังง

ได้นะ

กาเหว่าเอ๋ย...

ข้ามๆ ไปเหอะ ผมแค่พูดเล่น

[อยู่...เป็นเพื่อนกายหน่อยได้ไหม นอกจากกำปั้น ก็ไม่มีใครว่าง
คุยด้วยเลย]

ขออย่า